

## “КАД МИСЛИШ МИСАО ЧИСТУ И СВЕТУ, ЗНАЈ – СТВАРАШ СВЕТОСАВСКУ КУЛТУРУ”, АРХИМАНДРИТ ЈУСТИН ПОПОВИЋ

“Мисао чиста и света”... Има ли је данас, овде, у оваквом свету? Брзом, све себичнијем, често опаком... Може ли бити чисте мисли у све прљавијем окружењу? Јер, шта је у главама и душама оних, а изгледа да су ти и такви већина, који свуда околу сеју отпад – ствари, материје, отрове, ружна дела...? Прапочетак свега је баш мисао или не-мисао, не размишљање, посебно не о последицама. Битно је само – сад. Брзо, кратко, увек доступно – сад. Клик! Да ли нас та технолошка брзина, која је већ дуго наша свакодневица, ослобађа или обавезује, у односу на прошлост и на будућност... чини ли их небитним...?

Живот је одувек био драгоцен тренутак, који Суђаје могу да прекину кад год пожелеле. Но, без обзира на то, живело се са свешћу и непрекинутим сећањем на све што су генерације пре тога доживеле и пренеле следећим, и размишљајући и радећи на томе да онима које долазе буде пренето искуство које ће их одржати и водити напред, ка бољем. Уосталом, шта је светосавска култура него култура доброг, вредног, поштеног, савесног, брижног, саосећајног, одговорног, мислећег човека? И, кад се дубоко загледамо у себе саме данас, како да не помислимо да смо се баш много удаљили од тих вредности?

Застати, успорити, промислити... Шта се жртвује од сопствене комотности живота, ако сваког дана, осим на себе, помислиш и на друге, који су можда: гладни – поред преобиља хране на сваком кораку, или болесни – жељни лепе речи и пажње као највећег лека, баш као и усамљени – крај свих средстава комуникације, свуда око њих? Шта се добија ако грабиш све само за себе, ако лажеш, вараш, тражиш новац за оно што би могао дати од срца или на шта те обавезује знање или звање? И како ће ти бити у будућности, кад одрасту они који су гледали такав твој пример? Чему можеш да се надаш? ...

Да, треба застати, успорити, помислити или рећи: “Ја желим”, “ја могу”, “ја хоћу”, “ја верујем”, “ја волим”! Вода умива лице, а чисте мисли умивају душу. И свака чиста мисао је света. И лепа. И чини нас лепима. И јакима. И отпорнима. И истрајнима. И спремнима да се

супротставимо невољама и да променимо што не ваља. И да победимо што није добро.

Сваки светац и јесте свет зато што сија својим делима и својим животом, који је морао да подразумева жртве, и тако се највише примакао савршенству које називамо божанским. Али, сетимо се, и сваки светац је пре тога био најпре човек. Па и Свети Сава. Своју задужбину на небу изградио је својим радом на земљи – добрим, вредним, поштеним, посвећеним, брижним, саосећајним, одговорним.

А ми? Сви ми... Сваког дана... Може и од данас...

Почнимо! Отворимо мале духовне прозоре у себи за чисте мисли. Лепе мисли. Да би у нама, али и свуда око нас било и лепше, и чистије. За то није неопходно да будемо свеци. Довољно је да будемо људи! На понос земље и неба, и прошлости, садашњости и будућности.